

Slaget vid Kamelen

Slaget vid Kamelen ägde rum år 36 efter hijra, under Ali ibn Abi Talibs kalifat, må Allah vara nöjd med honom. Hans styre var fyllt av prövningar och intriger, där upprorsmakarna spelade en stor roll i att tända kriget mellan muslimerna, varpå erövringarna stannade av och kalifen fick ägna sig åt att återställa säkerhet och stabilitet i staten.

Orsaken till slaget vid Kamelen

Efter mordet på Othman ibn Affan av upprorsmakarna och rebellerna tog Ali ibn Abi Talib emot trohetseden från de beslutsbehöriga i Medina, och upprorsmakarna stödde honom också. Härifrån började muslimernas splittring: Ali och hans anhängare ansåg att vedergällningen skulle skjutas upp tills säkerheten stabiliserats efter upproren kring Othmans död, och när rätt tillfälle kom skulle vedergällning verkställas mot alla inblandade i hans mord. Detta berodde på att dessa mördare och rebeller hade tagit kontroll över tillståndet i Medina och bildat en väpnad front som inte var lätt att besegra.

Bani Umayya, med Muawiya ibn Abi Sufyan, guvernören över Syrien, i spetsen, krävde vedergällning för Othman först, innan de svor trohet till Ali som kalif. Det fanns också ett antal följeslagare som svurit trohet till Ali men som ansåg att vedergällningen måste skyndas på, bland dem al-Zubayr ibn al-Awwam och Talha ibn Ubaydallah, må Allah vara nöjd med

dem. Ungefär fyra månader efter Alis kalifat begav sig al-Zubayr och Talha till Mecka. På vägen mötte de frun Aisha, må Allah vara nöjd med henne, som återvände från vallfärden. De tre enades därför om att bege sig till Basra för att samla män i syfte att verkställa vedergällning mot mördarna — inte för att strida mot Ali ibn Abi Talib.

Härav framgår tydligt att ingen av parterna invände mot Alis kalifat. Han var den legitime kalifen vald av alla, men Muawiya och Bani Umayya ville ha vedergällning först och sedan ge sin trohets sed. Härifrån började den stora fitnan bland muslimerna, och upprorsmakarna spelade en stor roll i att tända den.

Uttåget till Basra

Al-Zubayr, Talha och Aisha valde Basra som samlingsplats för att rekrytera män, för att vara långt från Medina som var fyllt av rebeller och mördare. Deras enda mål var att komma överens med Ali om hur vedergällningen skulle verkställas. Men i Basra fanns också upprorsmakare, och när de hörde talas om saken hetsade de folket mot kamelfolket. Därför beslutade Alis utsedde guvernör över Basra, Othman ibn Hunayf, att hindra dem från att träda in i staden och skickade Hakim ibn Jabalah al-Abdi mot dem.

Talha och al-Zubayr höll tal inför folket, varpå kamelfolkets anhängare stannade kvar hos dem, medan Hakim och hans män vägrade dem. Sedan höll frun Aisha ett tal inför dem, varpå Othmans ibn Hunayfs folk delade sig i två grupper: en grupp slöt sig till Aisha och en grupp förblev fientlig tillsammans med Hakim ibn Jabalah.

Ordväxlingar tog vid mellan de två parterna, sedan kastade de stenar på varandra. Ibn Jabalah blåste på vreden, smädade frun Aisha och uppmanade till strid, och dödade alla som stod emot honom. Men kamelfolket uppmanade till att stoppa striderna, och när Ibn Jabalah inte lyssnade på dem tvingades de ta upp striden med honom och dödade honom. Därefter försonades kamelfolket med Othman ibn Hunayf om att han skulle ha emirpalatset, muslimernas skattkammare och stora moské, medan de hade rätt att slå läger var de ville i Basra.

Alis ankomst till Basra

Ali, må Allah vara nöjd med honom, hade begärt trohets seden av Muawiya men fick den inte. Sedan avsatte Ali honom från guvernörskapet över Syrien, men Muawiya lämnade det inte heller, eftersom han inte svurit

trohet till Ali och beslutet inte var legitimt i hans ögon. Därför rustade Ali en armé med avsikt att bege sig till Syrien för att strida mot Muawiya, men han ändrade riktning mot Basra för att först lösa problemet med Aisha, al-Zubayr och Talha.

Ali lämnade Qutham ibn al-Abbas som ställföreträdare i Medina — eller enligt vissa berättelser i Mecka — och satte sin bror Tammam ibn al-Abbas över Medina. Sedan begav han sig mot Basra och tog rebellerna med sig i sin armé och lämnade dem inte kvar i Medina. Efter sin ankomst stannade han tre dagar under vilka han skickade sändebud till Aisha, Talha och al-Zubayr. Al-Qaqa ibn Amr var ett av de sändebud som sökte åstadkomma fred mellan de två parterna. Al-Qaqa begav sig dit och sade till Aisha: "O moder, vad förde dig till detta land?" Hon svarade: "O son, försoningen mellan folket."

De två parterna nådde en förlikning och lade ner vapnen, och enades om att börja överlägga om hur vedergällningen mot Othmans mördare skulle verkställas. Ali, må Allah vara nöjd med honom, tänkte lämna Basra dagen därpå och beslutade att lämna upprorsmakarna bakom sig utan att ta med dem. Han höll ett storslaget tal där han påminde alla om okunnighetens tid och dess elände och om islams lycka. Sedan sade han: "Vet att jag bryter upp imorgon, bryt upp ni också, och ingen som på något sätt hjälpte till att döda Othman ska följa med mig."

Upprorsmakarnas sammankomst

När mördarna och ondskaernas ledare fick kännedom om överenskommelsen — med al-Ashtar al-Nakhai, Abdullah ibn Saba och Shurayh ibn Awfa i spetsen — greps de av fruktan för att vedergällningen skulle verkställas mot dem. De beslutade därför att på nytt så split och återuppta striderna mellan de två parterna, så att dessa skulle bli upptagna med varandra och de själva skulle slippa undan sina gärningar. Al-Ashtar sade: "Vi vet vad Talha och al-Zubayrs avsikt med oss är, men Alis avsikt kände vi inte förrän idag. Om han försonats med dem har han försonats på vårt blods bekostnad." Sedan sade Ibn al-Sawda, det vill säga Abdullah ibn Saba: "O folk, er räddning ligger i att blanda er med folket. När folket möts, tänd då elden och krig mellan människorna och låt dem inte förenas."

Stridens utbrott

Efter förlikningen och efter att ha lämnat staden gick de två parterna till

sängs glada. Men för upprorsmakarna var det en annorlunda natt, och med nästa dagsgryning satte de sin plan i verket. De samlade tvåtusen man, grep svärden och kastade sig över folket, varpå alla stred och kriget bröt ut. Kring Ali samlades tjugotusen man, och kring Aisha, al-Zubayr och Talha trettiotusen.

Alis härold ropade till folket: "Håll upp med striden!", men ingen lyssnade. Talha ibn Ubaydallah försökte också stoppa striderna och ropade upprepade gånger: "O folk, hör på mig!" men ingen lyssnade på honom.

När Ali såg hur mycket muslimskt blod som spillts sade han: "O Allah, detta var inte vad jag ville." Och hans son al-Hasan berättade: "Jag såg honom när striderna var som hårdast söka skydd hos mig och säga: O Hasan, jag önskade att jag hade dött tjugo år eller ett år före detta."

Följderna av slaget vid Kamelen

Talha träffades av en pil i benet och blödde tills han dog — enligt vissa berättelser träffades han i halsen — och begravdes i Basra. När Ali såg honom sade han: "Det är tungt för mig, o Abu Muhammad, att se dig välta under nattens stjärnor." Sedan sade han: "Till Allah klagar jag mina dolda och uppenbara sorger", och grät över honom, han och hans följeslagare. I slaget vid Kamelen dödades också femtusen ur Alis armé och femtusen ur Aishas, Talhas och al-Zubayrs armé.

När Ali såg frun Aisha sade han till henne: "Må Allah förlåta dig." Hon svarade: "Och dig, jag ville bara försoning." Sedan inkvarterade han henne i Basras förnämsta hus, Abdullah ibn Khalafs hus, välkomnade henne och hon svor honom trohet, må Allah vara nöjd med henne. Därefter sände han tillbaka henne till Medina i enlighet med Guds sändebuds testamente. Profeten hade nämligen sagt till Ali: "Det kommer att ske något mellan dig och Aisha." Ali sade: "Är jag då den olyckligaste av dem, o Guds sändebud?" Han svarade: "Nej, men när det sker, sänd henne tillbaka till sin trygga plats."